

siden, at vi bevilgede nye Kanoner til Feltartilleriet. Det er altsaa ikke Venstres Skyld, om Hæren ikke har gode Vaaben. Jeg tvivler ikke om, at der er Mangler ved den nuværende Hærordning, men lad os saa faa dem rettede. Det staar saaledes for mig, og det kommer til at staa klarere og klarere for mig, at der ikke kommer noget ud af den Ordning, der her forberedes. Men hvad bliver Resultatet saa? Resultatet bliver da det, at vi maa blive ved det, vi have, men saa faa vi ikke Ulemperne ved det, vi have, rettede. Var det saa ikke klogere, at Regeringen lod indlede en Undersøgelse for at komme til Klarhed over, hvad der er de værste Ulemper ved det, vi have, og hvorledes det bedst kan formes, saaledes at det, vi have, virkelig faar Præget af et Neutralitetsværn. Det tror jeg, det vilde være formaalstjenligt og klogt at gøre.

Nu vil jeg blot til Slutning tilføje, at dersom det af Regeringen forelagte Forslag samt det Forslag, der vil blive Resultatet af Flertallets Ændringer, i dette Øjeblik forelaa til endelig Afgørelse i Folketinget, vilde jeg ikke kunne give noget af dem min Stemme, men maatte stemme imod. Men saaledes ligger Sagen jo ikke for. Der vil efter al Sandsynlighed gaa en rum Tid endnu, inden denne Sag kommer til endelig Afgørelse her i Tinget. Der vil inden den Tid blive afholdt Valg til Folketinget, og ingen har nogen Anelse om, hvorledes dette Valg vil falde ud. Derimod vide vi, at det vil komme til at foregaa under saa forvirrede Forhold, som det ikke har været Tilfældet i mange Aar. Heller ikke vide vi, hvilke betydelige Ændringer der kan blive foretaget i disse Forslag, inden de komme til at foreligge til endelig Afgørelse. Jeg vil derfor ikke kunne give dem min Stemme. Jeg ser nok, at et Mindretal har foreslaaet at nægte en Del af de foreliggende Forslag Overgang til tredje Behandling, men det mener jeg ikke er rigtigt i dette Øjeblik, og jeg vil derfor afholde mig fra at stemme.

Udenrigsministeren (Ahlefeldt-Laurvig): Et Mindretal i Forsvarskommissionen har ment i de paa den anden Fredskonference i Haag vedtagne Konventioner Nr. 5 og 13 at finde en udtømmende Angivelse af de neutrale Staters Forpligtelser overfor krigsførende, saaledes altsaa, at den neutrale Stat, naar den blot opfylder sine Forpligtelser efter disse Konventio-

ner, har gjort alt, hvad der kan forlanges af den. Dette beror paa en Misforstaaelse. Forholdet er i Øjeblikket det, at den neutrale Pligter overfor krigsførende saa godt som ikke ere ordnede ved Traktater. Det bestemmes næsten udelukkende efter almindelig Folkeret. Paa den anden Haagerkonference søgte man saa vidt muligt at naa til positive Aftaler, men det var klart, at der her frembød sig de største Vanskeligheder for Opnaaelsen af Enighed, og derfor begrænsede man sig til at søge en konventionel Ordning tilvejebragt om saadanne Spørgsmaal, hvis Løsning enten var særlig paatrængende eller kunde antages at være forholdsvis let gennemførlig. Dette fremgaar da ogsaa tydeligt af selve Aktstykkerne til Konferencen.

I Indledningen til Konventionen om Neutralitet i Søkrig siges der saaledes: „I Betragtning af, at selv om man ikke nu kan komme til Enighed om Bestemmelser udstrækkende sig til alle de Omstændigheder, som kunne frembyde sig i Praksis, er det ikke desto mindre til ubestridelig Nytte, saa vidt det er muligt, at fastslaa fælles Regler for det Tilfælde, at en Krig ulykkeligvis skulde udbrøde“. Og fremdeles: „I Betragtning af, at der i de Tilfælde, som ikke omhandles i nærværende Konvention, vil være at tage Hensyn til Folkerettens almindelige Principper...“. Altsaa, Konventionen siger selv, at den ikke giver udtømmende Regler, og at den skal suppleres med den almindelige Folkeret.

I Kommissionsrapporten til Konferencen angaaende Neutralitet i Landkrig hedder det: „Lige saa lidt som Forfatterne af Reglementet af 1899 have vi kunnet tænke paa at ville afgøre i en Række Artikler alle opstaaende Kontroverser. Vi have indskrænket os til at ordne nogle Spørgsmaal, hvis praktiske Vigtighed er godtgjort ad Erfaringens Vej, og hvis Løsning i Overensstemmelse med de nu almindelig antagne Ideer ligeledes under Hensyn til de indhøstede Erfaringer synes mulig“. Og saa her er der altsaa udtrykkelig sagt, at Konventionen ikke udtømmer Emnet.

Artikel 10 i Konventionen om Neutralitet i Landkrig, hvorom saa meget er blevet sagt, hviler i øvrigt, hvad der ogsaa fremgaar af den til Konferencen afgivne Betænkning, paa den udtrykkelige Forudsætning, at den neutrale Stat er pligtig at gribe til Vaaben. Det hedder nemlig i Betænkningen, som er afgiven af Kommissionen — ja, jeg kan først atter citere selve Paragraffen. Den lyder jo: Det kan